

- Kāpēc mūs sagaidāt ar tādu godu?
- Jūs godam esat sagaidījuši kongresu!

Godīgi sakot, Rīgas dizelu rūpnīcā mēs nokļuvām nejauši. Tiklīdz saņēmām redakcijas uzdevumu, viens no mums priecīgi iesaucās:

— Brauksim uz «Vefu»!

— Ko satīriki lai dara rūpnīcā, kas ar savu augstās kvalitātes produkciju ir slavēta gan šāpus, gan viņpus mūsu zemes robežām? — otrs iebilda.

— Nu tad uz Rīgas vagonu rūpnīcu!

— Smieklīgi! Tu brauc ar elektrisko vilcienu katru dienu. Vai tev ir zināms kaut viens gadījums, ka vilcienam būtu nokritis ritenis? Nav zināms! Tātad vagonu būvētāji strādā kvalitatīvi. Brauksim labāk uz Rīgas dizelu rūpnīcu. Tā nav tik slavēta, tur par kvalitāti var rasties nopietna saruna...

— Braucam!

Un tā mēs nonācām Rīgas dizelu rūpnīcas galvenā inženiera b. Bezrukova kabinetā. Pie sienas karājās liels plakāts:

«Kas grib strādāt, tas meklē iespējas.
Kas negrib — meklē ieganstus.»

— Tagad mēneša beigas, tāpēc mēs gribētu paskatīties, kā jūs sturmējat, — paskaidrojām galvenajam inženierim. — Gribam redzēt, kā inženieri un administratīvie darbinieki cērt, vilē un glābj plānu.

— Dienzēl man nāksies jūs sarūgtināt, cienjamie satīriki, — galvenais inženieris noplātīja rokas. — Sturmēšana mūsu rūpnīcā sen ir aizmirsta, piecgades plānu izpildījām jau trešajā novembrī.

— Ahā, — mēs saberzējām rokas. — Plāna pirmstermiņa izpilde droši vien ietekmēja kvalitāti...

— Ietekmēja gan. Piecdesmit seši, komats, četri procenti mūsu saražoto dizelu ir ar Kvalitātes zīmi, garantijas laiks pagarināts no diviem līdz trim gadiem... Kā mēs to panācām? Pajautājiet tehniskās kontroles daļas priekšniekam Borodajevam, viņš ir cilvēks ar humora izjūtu.

Tehniskās kontroles priekšnieku kabinetā neatradām, mēs viņu sameklējām cehā.

— Tātad galvenais teica, ka man esot humora izjūta? — b. Borodajevs pasmaidīja. — Skaidrs... Starp citu, mēs šodien sastridējāmies.

— Sastridējāties? — cerību spānoti, izvilcām bloknodus. — Vai par kvalitātes jautājumiem?

— Kā tad! Lūk, skatieties!

Tehniskās kontroles nodaļas priekšnieks mums parādīja nelielu detaļu, kuras izmēri, salīdzinot abus galus, atšķirās par dažām mikrona daļām.

— Skaidrs, — mēs secinājām. — Jūs izbrāķējat, bet galvenais grib, lai to atzīst par derīgu...

— Nē, nē! Ja mēs atzītu par derīgu brāķa detaļu, galvenais mūs nosītu ar pliku roku.

— Bet jūs taču teicāt, ka sastridējāties!

— Par to, kā novērst cēlonus, kas rada brāķi. Mūsu rūpnīcas tehniskās kontroles galvenā funkcija ir novērst brāķa rašanās iespējas.

Jā, pastaigājot pa cehiem, mēs redzējām, ka b. Borodajevam taisnība. Ražošanas līdzekļu tehniskās kontroles laboratorija, kur regulāri tiek pārbaudīta ražošanas iekārta, ir apgādāta ar vismodernākajām ierīcēm. Šajā ziņā Rīgas dizelu rūpnīca neatpaliek no pasaules labākajām autorūpnīcām.

Un tomēr mēs vēl nezaudējām cerības atrast kādu kritizējamu jeb, kā mēdz teikt, negatīvu parādību.

— Bet kā ar plaša patērīna precēm? Vai, dizelus ražodami, tās neesat aizmirsuši?

Viņi tās nebija aizmirsuši. Piecgade plaša patērīna priekšmetu izlaide rūpnīcā palielinājusies divkārt. Nupat dizelnieki sākuši ražot zālāju plaujamās ierīces, ko varēs izmantot dārzos un parkos. 1976. gadā izgatavos 1250 tādu zaļes plāvēju.

Rūpnīcas pagalmā pamanījām jaunu «Ikaru».

— Jums atbraukuši viesi?

— Nē, ar to mēs braucam viesos. Mūsu rūpnīcai par augstu produkcijas kvalitāti piešķirā vairāk nekā simt septiņdesmit tūkstošu rubļu. Daļu naudas izmaksājām prēmijās, braucām ekskursijās uz Brestu, uz Novgorodu... Par atlikušo naudu nopirkām «Ikaru». Skaists?

«Ikaru» bija ļoti skaists. Konstatējusi arī šo faktu, atvadījāmies no dizelu ražotājiem un braucām uz redakciju.

M. GURKIS
A. VECKUMEĻS

SECINĀJUMS

— Kareivi Bērziņ, tu mēģināji aizbēgt no patrulas. Tevi panāca un nogādāja komandantūrā. Kauna lieta! Kādus secinājumus esi izdarījis no šī nepatīkamā atgadījumā!

— Trenēšos! Kamēr nelegūšu skriešanā vismaz otro sporta klasi, neparko neiešu vairs pilsētā...

ATTAPĪGAIS

Ejot gar tiltu, staršina pamanīja, ka sarīnauz.

— Kareivi Stūri, kāpēc jūs gulat! — starš bargi uzsauca.

Sargs atvēra acis, bet neko neatbildēja.

— Es jautāju, kāpēc jūs gulat! Ko klusēja?

— Biedri staršina, jūs taču zināt, ka, stāv sardzē, aizlegts sarunāties. Lūdzu, neitrua cēj pildīt dienesta pienākumus.

NETAISNĪBA

— Tu atkal fizikultūras nodarbībās saņē divnieku!

— Kā nesaņēmsi, ja nav taisnības...

— Lūdzu, paskaidro!

— Nu tā: piegāju pie stieņa — leitnants sak «Teicami.» Aizgāju arī pēc visiem noteikumiem vismaz uz četrinieku. Tātad esmu ieguvis deviņus punktus. Un cik būs, ja deviņus izdala trīs!

— Paga, pagal! Bet kā tu uz stieņa izpild vingrojumus!

— Kas par vingrojumiem! Es uz stieņa nemetiku augšā!

V. A. K.

NO MĀJNIEKU VĒSTULĒM

«...Tu, dēliņ, pēc tām atvaļinājuma zīmēm nedzenies un uz pilsētu nebrauc. Tur tevi viegli divi apprecinās, bet tev taču vēl visa dzīve priekšā...»

«...Tu raksti, ka trenējies skriešanā, katru dienu vingro, apgūsti radiotehniku, mācīšies šaut utt. Tas nav slikti, bet vai nav laiks beidz sākt arī dienestu...»

«...Brālīt, es draudzenēm stāstīju, ka armijā esi iemācījies mazgāt grīdu, piešūt pogu un gludināt drēbes. Tagad viņas visas interesējas, vai esot tiesa, ka labs kareivis pat cirvja kāta protot izvārti zupu. Lūdzu, atbildi, kā ir ar to vārīšanu...»

Izrakstījis
V. CEMPA

— NU PAR MUMS RAKSTĪS VISĀS MALĀS.

— VAI KAFIJĀS BIEZUMOS IZZĪLĒ!

— NĒ, ZVAIGZNĒS!

G. VĪNODZI

XXV SANĀKOT

Tā ir biedrene rīdiena,
kas, spridzīgi tērējot,
ieiet kopā ar jums pa Kremļa vārtiem
un iet garām
200 tonnu smagajam brīnumzvanam,
kas nekad nav zvanījis,
iet visdzišākajam lielgabalam garām,
kas nekad nav šāvis.

Soli soli
un plecu pie pleca ar jums
biedrene rīdiena
vienkopu dodas uz Kongresu pili,
kur sanāk manas Partijas biedri,
pat no vistālākajiem nostūriem sanāk —
no Čukotkas, Kuriļu salām,
no Kamčatkas...
par B.A. Ma būvmeistariem nerunāsim,
viņi, tā šķiet,
iepat aiz apvāršņa aploces strādā.
Dienā
mēs dzirdam viņu pašaižiedzīgās balsis.
Bet televizoros
redzam viņus pašus,
redzam viņu būvētos tiltus,
kas vistrakākajām upēm pārsvesti pāri,
redzam līdzes,
kas kilometru kilometriem
cirstas un urbtas
cauri viscieļākajām granīta klintīm.

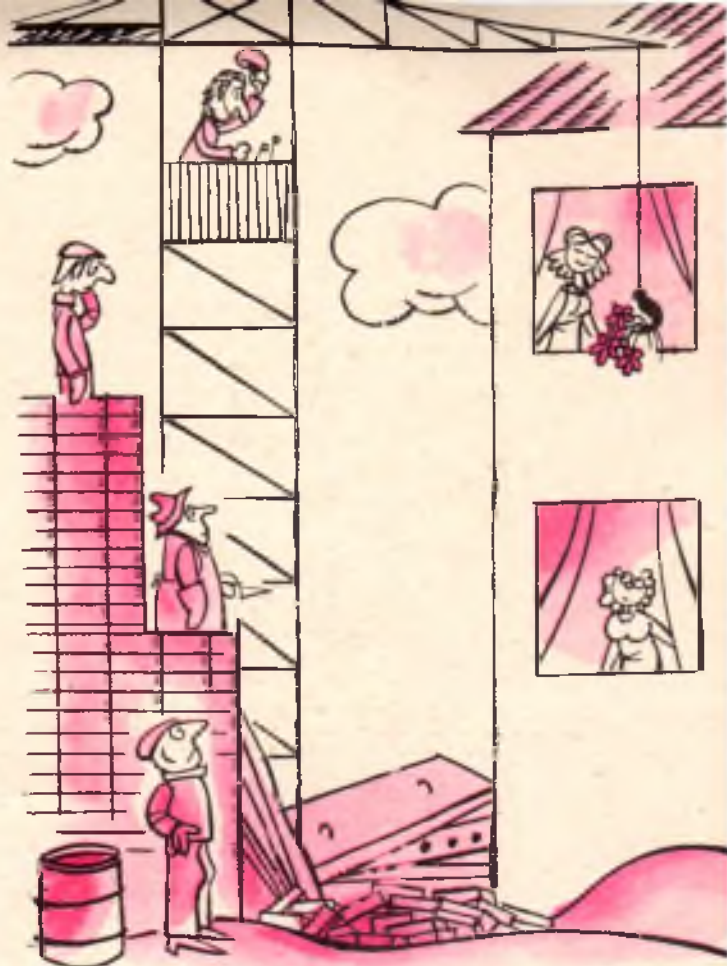
Un vīri no Karnes,
un vīri, kas turbinām pavēlējuši griezties
un vīri, kas likuši cauruli cauruļi galā,
lai pa tām šļakto nalta,
lai pa tām jautri virmotu gāze...
vīri Kongresu pils gaitenīs tiekas,
sit viens otram pa plecu:
plāks... plāks!
Stāsta un smaida,
smaida un stāsta:
Mēs to!
Bet mēs to!
Un atkal izaucieniem pa vidu:
plāks... plāks!
Un atkal biedrene rīdiena stāv viņiem blakus.

Un tad lielā saruna sākas.
Partijas saruna sākas.

Cik labi,
ja padarīts daudz!
Cik labi,
ja ģenerālis Aleksejs Leonovs
tur,
augšā,
kosmosā,
uzzīmējis ģenerāļa Toma Stalorda
draudzīgu šaržu!
Cik labi,
ja ģenerāļi spiež viens otram roku
un zēniski smejas!

Un tad rīdienai vārds.
Celt! Būvēt! Celt!
Sasplaujiet rokās, vīri,
un dodiet
145 miljonus tonnu cementa!
Sasplaujiet rokās, vīri,
un dodiet
165 miljonus tonnu tērauda!
Un nevienu cementa sauju
lai neaizpūš vējš!
Un neviens tērauda kilograms
lai bezjēdzīgi nesadrūp skaidās!
Un katrs veikalā iegādāts plaukts,
lai jaujas salikties viegli —
bez žultainiem vārdiem!...

Un lielā saruna sākas.
Manas Partijas saruna sākas.

— KAUT VIŅŠ ĀTRĀK APPRECĒTOSI

I. MELGAILI

Starp citu

Kad vērtīgas atziņas iziet no
prāta, tās nesaka «Uz redzēša-
nosti».

Cerēdams, ka kvantitāte pārie-
kvalitatīš, — dibināja ģimeni vai
rākkārt.

Katrs pats savas darba grāma-
tiņas autors.

Pieūzima laimes kreklīnā, taču
ātri to novalkāja.

Cilvēka prātam nav robežu —
tas aptver arī muļķības.

Anonīmo vēstulu autori ir cil-
vēki, kas nevēlas izmantot autor-
tiesības.

Bija izvēlēts — ne katram jāva-
strādāt savā vietā.

ARMĪNS LEIŅŅ

BEZ VĀRDIEM.

PAPIRA REZERVES

— TAS TUR VISU LAIKU APĢALVOJA, KA DISKI ESOT AR TUKŠU VIDU!

E. OZOLIŅŠ

— UN VIŅAM PASAM IR GODA ZĪME...

U. MEŽAVILKS

Pagājušā gada nogalē, kad visā republikā pietrūka itin mierīgs laiks, dažu Ogres iestāžu uzņēmumu gaitēnos uzbangoja vētra.

— Grīns atradis līdz šim neredzētās rezerves!

— Grīns atklājis jaunu metodi!

— Grīns strādā pēc modernas sistēmas!...

Un šim satraukumam bija pamats. Iedomājieties: ražošanas uzņēmumu kombināts, kas līdz šim nevarēja lepoties ar sevišķiem sasniegumiem, pēkšņi guva darba uzvaras citu pēc citas un savus plānus izpildīja tīri vai rotālādami. Vismaz spriežot pēc pārskatiem, ko bija parakstījuši kombināta direktors E. Grīns un galvenā grāmatveža S. Lekaha.

— Kas tur ko brīnīties! — optimisti sprieda. — Ražošanas uzņēmumu kombināta laudis droši vien apguvuši desmitā automobiļu pieredzi, pamatīgi izvēršusi sociālistisko sacensību...

— Līdz šim tā kā nebūtu manīts... — skeptiķi iebrīdēja.

— Varbūt viņi, tāpat kā automobiļos, sāka plaši ieviest pirmrindnieku pieredzi?

— Nav gan dzirdēts...

— Varbūt tajā Grīna saimniecībā beidzot uzbojies darba disciplīna, samazinājusies kadmainība?

Arī šie minējumi diemžēl neapstiprinājās. Taču uzzināt, kur slēpjas Grīna panākumu atslēga, gribēja visi. Tāpēc Ogres uzņēmumu vadītāji vieļākā dienā devās uz ražošanas uzņēmumu kombinātu un bez aplinkiem sacīja direktoram:

— Neslēp sveci zem pūra! Stāsti, kā tev izdodas tik viegli izpildīt plānu, it īpaši kravu pārvadāšanas jomā.

— Šādi tādi jaunumi mūsu darbā ir... — Grīns kautrīgi atbildēja. — Bet neko konkrētu šobrīd pateikt nevaru.

— Neko darīt, — ciemiņi nosprieda. — Ja jūsu Grīns ir tik atturīgs, bus jāpamēģina tikt skaidrību pašu spēkiem.

Drīz noskaidrojās, ka Grīns tiešām ir atradis visai būtiskas rezerves, kas palīdz izpildīt kravu pārvadājumu plānu bez sevišķām pūlēm. Un viņš pārsteidzošākais, ka šīs rezerves bija atrastas nevis garāžās vai darbnīcās, bet gan preču pārvadājuma pavadzīmēs!

Kamēr ar pavadzīmēm izrikojās, var teikt, ka birokrātiski — ierakstīja tanis mašīnu numurus, šoferu vārdus, uzvārdus un maršrutu virzienus kamēr pavadzīmes kontrolēja un pārbaudīja, lai bremzēja plāna izpildi.

Bet, tiklīdz administrācija pavadzīmēm tik lieki uzmanību vairs nepievērsa, — tās sāka tai brīnumus.

Iedomājieties: strādnieki krauj būvmateriālu astoņas stundas, šoferi ved kravu trīs stundas, bet no kontroles valģiem atbrīvotā pavadzīr (konkrēti Nr. 372529) apliecina: «Iekraušana! pārrēķins 10,5 un kravas transportēšana! — 4 stundas!

Vai atkal tāds piemērs: šoferis Orlovs ar mašīnu pārvēdis sešpadsmit tonnas kravas, bet pavadzīr (konkrēti Nr. 372579) apgalvo: «Orlovs ir vec 26 tonnas!»

Vēl trakākas lietas notiek, kad vairākas pavadzīmes darbojas kopā. Tā, piemēram, pērnā gada 27. un 28. novembrī ražošanas uzņēmumu kombināts apsoliya piegādāt Ogres SCO divsimt kubikmetru javas. Tomēr piegādāja tikai papirus. Bet pavadzīmes (Nr. 509361 — 509372) viegli bālsī paziņoja: «Uzdevums ir izpildīts! Jāva avesta laikus!»

Visus pakalpojumus, ko šādi papīriši ir izdarījuši ražošanas uzņēmumu kombināta direktora Grīnam, nemaz nevar saskaitīt. Pagājušā gada novembrī vien pateicoties pavadzīmju visupēbai kombināta būvkoķu transportēšanas plāna i pilde ievērojami pieaugusi. Faktisko 2044 kubikmetru vietā pārvēsti veseli 2604,4 kubikmetri.

Redzat nu, kādus kalnus var gāzt papīriši, ja tie pārstāj kontrolēt! Te gan tūlīt jāpiebilst, ka pavadzīmju plīst kā ziepju burbuļi, kad papīr kontrolē kārtīgi revidenti.

Šī paša iemesla dēļ citu Ogres uzņēmumu vadītāji nolēmuši, ka būs daudz lietderīgāk pārņemt nevis ražošanas uzņēmumu kombināta, bet g. 10. automobiļa pieredzi.

J. OI

Nesen avīzē izlasīju, ka cilvēkam nepieciešams atvieglot dzīvi. Labi. Vai sieva ir cilvēks? Ir. Vinai jāatvieglo dzīve? Jāatvieglo. Eju uz veikalu, nopērku velas mazgājamo mašīnu.

— Mazgā vesela! — saku. — Elpo dziļi! Atpūties!...

Sieva mazgā un atpūšas vienu dienu, mazgā un atpūšas otru, trešā dienā vairs tikai atpūšas. Jo velas mazgājamo mašīnu čupā, bet meistars nenāk. Nenāk vienu dienu, nenāk otru un trešā arī nav manāms.

Pēc nedēļas pārnāku mājās, skatos — tā! — mana sieva sēž virtuvē ar svešu vīrieti!

— Teci, mīlais, uz veikalu! — sieva saka. — Mums te aptrūkās...

Labi. Teku uz veikalu, nopērku, kas aptrūcies. Jo svešais vīrietis nemaz nav vīrietis, bet gan velas mazgājamo mašīnu meistars. Un meistari jāuzņem gods godam. Kā jūgsi, tā brauksi.

Iejūdzu labi, mašīna kārtībā, meistars apmierināts, sieva arī.

— Tas ir serviss! — meistars saka. — Ja jūs tā uzņemat darba cilvēku, pienākšu vēlreiz. Pārbaudīt, kā darbojas.

Nākamajā dienā atnāku no darba, raugos — nu zināt! — dzīvokli jau divi sveši vīrieši. Velas mašīnu meistars atnācis pats un vēl elektriki paaicinājis, lai pārbauda elektrisko instalāciju. Elektrikis atpūšas uz divāna, meistars ar sievu sēž virtuvē un runā par dzīvi.

Sieva saka:

— Teci, mīlais, vēlreiz uz veikalu!...

Neko darīt, meistari jāuzņem, kā pieklājas. Teku uz veikalu, nopērku, ko vajag un skaidrības labad arī ledusskapi. Lai nebūtu katru reizi jāskraidā pēc produktiem.

Nākamajā vakarā eju mājās — nu vienreizēji! — istaba jau trīs sveši vīrieši, kas nemaz

nav vīrieši. Velas mazgājamo mašīnu meistars, elektrikis un ledusskapju pieslēgšanas speciālists. Nevienš mājup nepošas, jo uzņemšana kolosāla, bet mājās — tālu. Velas mašīnu meistars iekārtojies uz divāna, ledusskapju pieslēgšanas speciālists — manā gultā, bet elektrikis — viņam zema kategorija — uz grīdas.

Vai sievai tāds tēvaipū bars atvieglo mājās soli? Sievai taču tagad jāgatavo pieciem cilvēkiem — trim meistariem, man un sev, Neko darīt, viesmīlība prasa upurus, uzdāvinu sievai virtuves kombainu, bet pats pārguļu virtuvē uz plaukta.

Nākamajā dienā pārnāku no darba — ko jūs domājat! — dzīvokli jau četri sveši vīrieši un nezin kāpēc suns arī.

— Saproti, kombainu meistars atnāca pārbaudīt, kā pirkums darbojas, — sieva skaidro. — Bet suns atnāca viņam līdzī.

Neko darīt, serviss jāatbalsta. Kombainu meistars gul sievas gultā, suns gul virtuvē, bet mēs ar sievu — uz klavierēm. Izrādās, tā ir kolosāla divgujamā gulta. Var pat ieliet iekšā un aiztaisīt vāku ciet. Gandrīz kā mazgabarīta vienistabas dzīvoklis. Vienīgā nelaime — putekļu pilns.

Nopērku sievai putekļu sūcēju, vakarā pārnāku — durvis vairs nevar atvērt. Kaut kas traucē. Izrādās — meistarū, ka čum un mudž. Tā vien šķiet, ka viņi vairojas daļoties. Kā infūzorijas. Atnācis putekļu sūcēju meistars, lai pārbaudītu, kā darbojas agregāts, un atvedis sev līdzī arī sievu. Prom nevienš neiet, jo uzņemšana pie mums kolosāla.

Iespraucos dzīvokli, sieva saka — meistari ar uzņemšanu esot apmierināti, tomēr vakaros esot mazliet garlaicīgi. Lai meistariem nebūtu garlaicīgi, nopērku televizoru. Pārnāku mājās pavēlāk, gribu nomazgāties vannā, skatos — nu vienreiz ir tūtē! — vanna aizņemta! Tajā

gul televizoru remonta speciālists. Pieslēdzis televizoru, pārbaudījis attēla kvalitāti un tagad uz māju pat nepošas. Gul un sūdzas, ka aukstā ūdens krāns esot bojāts, viņam visu laiku jāpilot virsū.

Neko darīt, esmu viesmīlīgs cilvēks, izsauku sanitārtehniku, lai televizoru remonta speciālists tam nodrošina cilvēciskus darba apstākļus. Vakara pārnāku — krāns nepil. Toties dzīvoklis vairs nav kur apgriezties. Visam baram nāc klāt vēl arī sanitārtehniks, kas pārbauda krānus un caurules. Sanitārtehniks gulēs uz klavierēm, bet, kur gulēšu es ar sievu, vispār nav zināms. Gulī kaut vai trīs viru skapi, ja tādē būtu. Neko darīt, nopērku skapi, palīdzu visu mazliet saspiesties ciešāk, pārgulām skapi. Nākamajā vakarā gribu atgriezties vecajā vietā — kur nu! — viens jau priekšā. Esot atnācis no veikala pārbaudīt, vai skapim durvis nečīkstot. Pie tam ne jau viens, bet ar diviem radniekiem. Radnieki gul uz klavierēm kopā ar sanitārtehniku, bet sieva gul pieslieta virtuvē pie sienas.

Paņemu sievu un nonesu pagrabā. Klusi, mierīgi, neviena meistara, nekāda servisa, vienīgā peles un tumsa. No rīta pamostamies — darbā nokavēts. Neko darīt, pērku modinātājpulksteni.

Vakarā atgriežos pagrabā — traks var pat likt! — pagrabā sieva un svešs vīrietis dedzin svecīti. Jo šis vīrietis arī nav vīrietis, bet gan modinātājpulkstenu remonta speciālists. Piki viņu zina, kā viņš šurp atkūlies! Sēž blakus manai sievai un sūdzas, ka peles viņam esot izvāzājušas instrumentus.

Tāču peļu slazdu es nepirkšu. Jo tūdaļ, pārdzirdējis par labo uzņemšanu, būs klāt slazdremonta speciālists. Bet speciālisti nav sīka pelītes, speciālisti cilvēku pliku izēdis uz ielas.

ZANIS EZIŅIS

— REDZI, KAIMIŅI JAU TREŠO GLEZNU IEGĀDĀJUSIES, BET MĒS VĒL NEVIENU...

V. ZAKIS

— TĒME TACU!
— ROKA NECEĻAS...

I. MELGAILIS

— VAI ŠĀDOS APSTĀKĻOS VAR KONCENTRĒTIES!

E. RUŠMANIS

Autobusa pieturā nez no kurienes uzradās valodīgs vīrs.

— Ak, kāds te brīnišķīgs gaiss... Kāds skaists sniedziņš... — viņš centās iesaistīt vietējos sarunā. — Es, zināt, gribētu iepazīties ar jūsu saimniecību, jo taisos, hm... palikt šeit, Lizumā, un iestāties kolhozā «Spars».

— Mūsu kolhozā visur ir brīnišķīgs gaiss. — kāds pajokoja. — Par to jūs varēsiet pārliecināties itin drīz.

Runīgo vīru sauca par Pupāju Mārci. Sacidams, ka gribētu iepazīties ar šejienes apstākļiem, viņš

— Kur nul — grāmatvedes pasminēja un saskatījās. — Septiņdesmitajā gadā, tad iznāca mazliet vairāk par pieciem rubļiem...

— Mjā... — Pupājs vīlies nopūtās.

— Bet, — grāmatvedes tikmēr turpināja. — Pērnajā gadā, spriežot pēc dokumentiem, par katru nostrādāto dienu iznāca vairāk nekā septiņi rubļi.

To uzzinājis, Mārcis devās tālāk itin apmierināts. Piebiedrojies trim vīriem, viņš aplinkus iesāka:

— Dzird, ka šejienes kolhozs esot diezgan turīgs, naudas pa pilnam. Diez no kurienes tā rodas?!

— Kā, no kurienes? — vīri smējās. — No gaisa. Nu, teiksim, gandrīz vai no gaisa...

Šāda atbilde Mārci zināmā mērā samulsināja. Taču viņš drīz vien atgūvās:

— Nepūtiet pilites!

— Tās nav pilites, tie ir broileri, — vīri atbildēja. — Naudu uz spārniem nes. Neticat? Tad jau laikam neticēsiet, ka arī Gosupes velns mums palīdz naudu kalt?

Pagāja pavisam iss britiņš, un Mārcis bloknātā parādījās vēl viens ieraksts:

«Labi barojas gan lopi, gan putni... 1975. gadā jau saražotas 730 tonnas gaļas, no tām — 350 tonnas putnu gaļas. Naudas ienākumi piec gadē pieauguši no apmēram pusotra miljona uz pāri par divarpus miljoniem rubļu gadā.»

— No kurienes nauda, tas nu man būtu puslīdz skaidrs. Bet stop, stop!... Es, protams, nenotiedzu svaiga gaisa labvēlīgo ietekmi uz dzīvnieku veselību. Taču, manuprāt, tā vien par maz, lai tie pieņemtos svarā, dotu pienu, olas...

— Tāpēc jau mēs teicām, ka nauda birst no gaisa, — vīri atgādināja. — Netieši, protams. Tieši no gaisa krit tikai sniegs, lietūs un šādi tādi atmosfēras putekli. Tas viss nokļūst uz mūsu kolhoza iekoptajām zemēm. Tur izaug laba graudu, siena un sakņu raža. Tālākais, kā dažreiz saka par homejistiem, ir vairāk vai mazāk tehnikas jautājums...

Un, raugi, neatlaidīgā pētnieka piezīmju burtnīcā parādījās šāds ieraksts:

«1971. gadā saimniecībā ievāca 24 004, bet 1975. gadā 27 081 centneru graudu... Skābsienu pirms pieciem gadiem sagatavoja sezonā 970, bet pērn — 2300 tonnas...»

Gribēdams parādīt, ka viņš ir āķīgs vīrs, Mārcis jautāja:

— Un kā tad ar to Gosupes velnu? Teicāt, ka arī tas jums palīdzot naudu kalt...

— Gosupes velnu varat apskatīt pats savām acīm! Mūsu vietējais meistars to atveidojis no akmeņiem un novietojis ceļa malā. Kur gan citur šim palikt, ja Gosupes pļavas un purvi nosusināti, pārveidoti par druvām un ganībām. Tā ka redzat, arī šis tagad zināmā mērā piedalās naudas pelnīšanā...

— Tas ir lieliski, — Mārcis nopriecējās, un kņasiem soliņiem devās atpakaļ uz jauno kantora ēku. Un pēkšņi atcerējās, ka tur, kantorī, pie sienas bija redzējis diplomu, ko kolhozs «Spars» bija ieguvis līdz ar godalgu par vislabāk kopto un apzaimumoto saimniecības centru. Tad, lūk, kāpēc pirmīt viņam bija ieteikts ievērot satiksmes noteikumus — iet pa ielām un nebradāt apstādījumu zālājus! Gribēdams vēl mazliet papildināt savas piezīmes, Mārcis pa ceļam atkal uzrunāja kādu no vietējiem laudim un kārtējo reizi stāstīja savu pasaciņu. Pie tam viņš nepamanīja, ka jau labu laiciņu viņam seko bezgala uzjautrināts cilvēks.

— Ai, ai! — šis cilvēks beidzot sacīja. — Savus vecos nīkus tu joprojām neesi atmetis! Un atkal esi laidis visiem miglu acis. Bet vai tu domā, ka neviens tā arī neuzkēra, ka taisies par mums kaut ko rakstīt?

Pupāju Mārcis pavērās pāri plecam un atplauka smaidā:

— Sveiks, veco zēn! Nepem nu, lūdzu, jaunā!... Toties tagad es labi zinu, kas ir Lizums un kas ir «Spars»...

M. OSIS-OSĪS,
Gulbenes rajonā

Kas ir Lizums, Kas ir „Spars”?

tik tiešām nemeloja. Starp citu, redzētais Pupāju Mārcim visnotaļ patika. Apkārt auga simtgadīgi koki. Blakus senatnīgām ēkām te vienā, te otra vietā lepnī augšup slējās jaunceltņi. Pie kādas no vecajām mājām, kuras fasādi greznoja baltas kolonnas, Mārcis ieraudzīja gaišu, četrstūrainu laukumu.

— Sakiet, lūdzu, ko tas nozīmē? — viņš pajautāja garāmgājējam.

— Tur bija plāksne ar uzrakstu, ka mājā atrodas kolhoza kantoris.

— Kāpēc tad uzrakstu noņēma?

— Tagad valde atrodas jaunā ēkā.

— Skaidrs, — Mārcis atbildēja. — Man jāiet uz turieni, bet pa ceļam pastaigāšos un mazliet iepazīšos ar centru.

— Staigājiet vesels, tikai lūdzam, ielu satiksmes noteikumus gan ievērojiet!

— Kur tad, ja atļauts pasmaidīt, tās ielas isti būtu? — Mārcis, mazliet aizskarts, vaicāja.

— Lūk, tepat netālu Zaķu iela. Tajā jau uzbūvētas pirmās individuālās mājas. Kāpēc Zaķu? Pagaidām tā iesaukuši — pēc pirmo iedzīvotāju uzvārdiem.

Visu dzirdēto Pupāju Mārcis lika ne vien auss, bet arī ierakstīja savā piezīmju burtnīcā. Pirmais ieraksts skanēja tā:

«Pēdējos piecos gados uzceltas divas novietnes broileru audzēšanai, viena novietne rekonstruēta... Uzbūvēta graudu kalte un noliktava. Kartup. nolikt., lopkopības komplekss. Centrā — viena 12 dzīvokļu un viena 18 dzīvokļu māja, 7 individuālās...»

— Mājas aug kā sēnes, — Mārcis asprātīgi konstatēja.

— Ne gluži, — iebilda viņa sarunas biedrs. — Sēnes lielākoties aug tikai mitrā laikā, bet mūsu jaunās mājas — gan saulei spīdot, gan arī lietum listot...

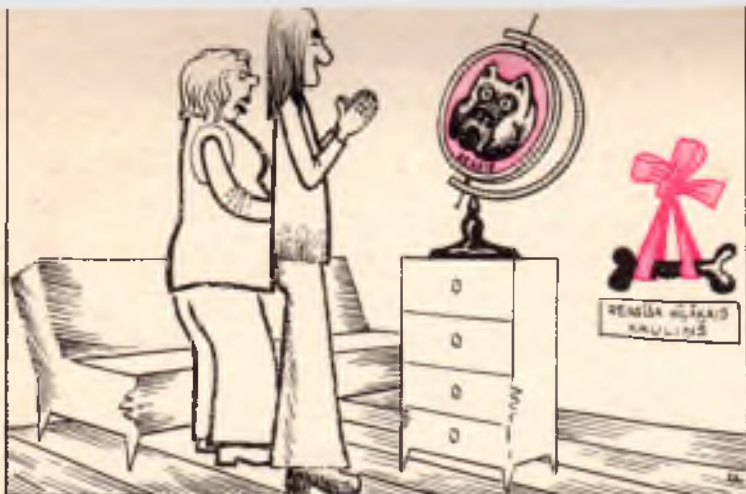
Te Mārci sāka urdīt doma, ka tikai visa kolhoza nauda neaizplūst visādos ieguldījumos, bet par darbu... Un viņš devās tieši uz saimniecības kantorī.

— Vai varētu uzzināt kaut ko tuvāk par darba apmaksu jūsu kolhozā? — Mārcis jautāja grāmatvedības darbiniekiem.

— Lūdzu! Kas jūs vairāk interesē: tiešās vai netiešās izmaksas? Kas attiecas uz pēdējām, tad jāreķina klāt celāzīmes uz sanatorijām, atpūtas namiem, tūrisma braucieni, kolhoza stipendijas...

— Labi, labi. Bet cik dienā nopelna? Rubļi četri pieci iznāk?

— SAPROTU, VIŅŠ TEV BIJA VISA PASAULE...

E. RUSMANIS

— AK TU POSTS! TIKKO SĀKA STRĀDĀT CIETĀ DARBĀ, BET JAU PĒC PIRMĀS ALGAS MIKSTS!

O. BĒRZINS

— JŪSU DELA DOMASANAĪ PIEMĪT KAUT KAS SMAGNĒJS!
— PALDIES DIEVAM, KA VIŅŠ NAV VIEGLPRĀTIGS.

A. MUKĀNS

«Dadža» konsultācija

JAUTĀJUMS. Vai tiešā, ka Tukuma rajona kolhoza «Selga» dārzkopji izaudzējuši jaunu Alpu vijolišu šķirni?

ATBILDE. Acīmredzot jā, jo Rīgas Centrālajā kolhozu tirgū šīs saimniecības stendā pārdod grieztās vijolītes bez lapiņām.

JAUTĀJUMS. Vai ir taisnīgi otru gadu pēc kārtas uz Rīgas 56. namu pārvaldes rēķina remontēt vienu un tā paša dzīvokļa telpas?

ATBILDE. Ne visai. Būtu daudz pareizāk, ja Ganību dambja 15. mājas 43. dzīvokļa telpas šogad remontētu uz to 56. namu pārvaldes amatnieku un tehniķu rēķina, kuru vainas dēļ tās 4. janvārī atkal applūda ar kanalizācijas ūdeņiem.

JAUTĀJUMS. Rīgas aptiekās bieži nav termometru. Vai tiešām katrā gadījumā, lai izmērītu temperatūru, uz mājām jāizsauc ārsts? Varbūt ir kāda vienkāršāka metode?

ATBILDE. Ir. Iemērciet pirkstu glāzē ar ūdeni. Ja ūdens nesāk vārīties, skaidrs, ka jūsu ķermeņa temperatūra vēl nav sasniegusi simt grādus.

Dr. SINEPE

Smiltis no Vladivostokas

Ješka ir mūsu brigadieris un velna pulveris. Citiem tāpat ir galvas uz pleciem, bet Ješkam galvā vēl ir arī idejas. Ši iemesla dēļ viņš vismaz reizi nedēļā nāk kļajā ar jaunu racionalizācijas priekšlikumu. Dažs labs gan domā, ka Ješka raustot lauvu aiz ūsām. Taču Ješka lauvu aiz ūsām nerausta. Viņš rausta aiz ūsām vienīgi mūsu produkcijas noņēmējus — celtniecības pārvaldes virus. Tas nekas, ka viņiem ūsu nav. Efekts tāpēc nav ne par matu mazāks.

Tiklīdz Ješkam kaut kas iešaujas prātā, viņš agrāk dodas mājup un divas dienas dzer pirmās šķiras melno tēju. Jo uz paciņas stāv rakstīts, ka šī tēja rosinot domāšanu.

— Puikas, kā būtu, ja mēs darītu šitā? — Ješka, sadzēries tēju, ierosina.

Mēs darām šitā, un, raugi. — mūsu ražotie paneļi kļūst mazliet vieglāki, mazliet lētāki un mazliet izturīgāki. Cements ietaupās, stiegrojumi ietaupās un piedevām vēl nāk prēmijas.

Viss būtu bijis labi, ja mums līdzās neeksistētu celtnieki. Diemžēl celtnieki eksistē un mūsu atvieglotos paneļus izmanto savu objektu būvē. Kādu dienu, nosūtījuši produkciju celtniekiem, ražotājiem ap kārtējiem paneļiem, pēkšņi skatāmies — jož viens bariņš.

— Re, re! — Edis sauc. — Celtnieki atkal darba laikā GDA normas kārtā!

Tomēr izrādījās, ka celtnieki neskrien vis tāpēc, lai nokārtotu normas, bet gan tāpēc, lai sastaptu Ješku.

— Kur ir tas tips?! — viņi brēc.

Ješka panāk uz priekšu un smaida. Te nu viņš esot. Bet celtnieki galvas vien groza. Izskatoties pēc gluži normāla cilvēka, bet dulls, kas dulls. Viņa racionalizācijas dēļ visam celtniecības pārvaldes kolektīvam trīs gadus būšot jākar zobī vadzī. Šie Ješkas dēļ vairs nevarot plānu izpildīt.

Ješka raugās uz celtniekiem, smaida un rausta plecus.

— Varbūt pērnā Saules aptumsums arī bija manis dēļ? — viņš vaicā. — Cementu rūpnīca taču ietaupīja!

— Ietaupīja gan, — celtnieki negribīgi piekrit.

— Ekonomiskais efekts būs? — Ješka tincina tālāk.

Būšot gan, celtnieki atkal piekrit. Tas būšot tāds ekonomiskais efekts, ka bail. Mūsu ražoto paneļu vērtība esot iekļauta viņu plāna izpildes rādītājos. Lētāki paneļi zāgējot viņiem prēmijas, un bez prēmijām darbaspēks pazudīšot tālās zilajās.

Ješka klausās un vairs nesmaid. Viņš kasa pakausi un stūrīgāki murmina, ka paneļiem jāklūstot aizvien labākiem un arī lētākiem.

Celtnieki nošņirkstina zobus, kā vezumu smilšu apēduši, apzvēr, ka tūlīt iešot atvērt a mūsu vadībai. Jo mūsu vadība nezina, kādu čūsku perinot sa azotē.

Ješka atvadām pamāj ar rol un mēs atkal ķeramies pie darī Nepaiet ne piecpadsmit minūt skatāmies — jož vēl viens l riņš. Soreiz no mūsu pašu r nicas kantora.

— Ješka! — galvenais inžen ris saka. — Ko tu dari? Tu ta zāgē zaru, uz kuŗa mēs visi žam!

Ješka krata galvu. Viņš sap tot, ka vējš pūšot no celtnieci pārvaldes puses, taču būvma riālu ražotāji uz šī zara nesēz Valstij atvieglotie paneļi e izdevīgi. Un rūpnīcai arī.

Galvenais inženieris rokas v nopiāta. Ješka laikam dzivo kaut kur bezgaisa telpā. Ja v esot tik gudrs, kā izliekotī kāpēc neesot piedzimis dažus š dus vēlāk, kad būtu cita uzskatī kārtība. Patlaban Ješka ar sa paneļi sitot nost gan celtniek gan pats savu rūpnīcu, kas viņ maksājot algu un prēmijas.

Skatāmies, Ješka kļūst bāls.

— Bet ekonomija? — vi stostās.

— Ekonomija, ekonomija! galvenais inženieris žultaini kārtā.

Ar šādu ekonomiju rūpnīc plāns izlidošot skursteni un v dība kopā ar plānu. Jo par r nicas darbu spriežot ne tikai p produkcijas daudzuma, bet arī p sarāzotās produkcijas vērtīb rubļos. Plānotāji neesot tādu Je ku ar viņa fiksajām idejām r muši vērā.

— Lai tad nem vērā! — Ješ ierosina. — Es te domāju, domā un izdomāju, ka paneļi var kļ pavisam viegli, pavisam lēti izcili izturīgi...

Galvenais inženieris ievaidās sāk meklēt pa kabatām validō Pārējie kantora ļaudis glūn Ješku un draudīgi klusē.

— Ek tu, Ješka, Ješka... galvenais inženieris, iedzēris va dolu, saka. — Ja tu esi tik stī galvīgs, neko darīt. Nāksies t gad smiltis vest nevis no mū karjera, bet no Vladivostoka! Un katrā ziņā ar līdmasīnu v kravas taksometru. Kaut kā ta jāizklūst no situācijas...

Kantora ļaudis kļūst priecīgi l mazi bērni, kas Salaveci ieraud: juši. Lai jau Ješka dzerot savu tē un gudrojot par būvmateriāli galvenajam inženierim arī es galva uz pleciem. Mēs turpm cementu vedīšot nevis no Broc niem, bet gan no Kamčatka. Tad ar vienu vienīgu paneļi v plāni būšot summāri izpilditi.

Ješka pusstundu stāv kā a mātš, tad pagriežas uz papē un jož prom. Droši vien atk dzert tēju.

A. BRĀLIT

(Kā tas cilvēks aug un mainās)

Bijis kalps un rentnieks vēlāk,
Cītājis pat spriguli,
Vecais Niklāvs brauc pie dēla
Personīgā «Zigulī».
— Nu, vai galus savilkt vari,
Daiļo mākslu kandidāt?
Kad tā rinda nāks lev arī,
Gan jau piemetišu klāt!

Tad, kad vilka šķidro gāzi,
Grēta kļūgāja: — Ak dies!
Beigti lieli būs un mazi,
Nu tā būda gaisā ies! —
Tagad viņa, ne pa jokam,
Gāzel dzīstot, zilu spļauj:
— Es bez gāzes kā bez rokām.
Lai to malku jupis rauj!

Labs ar labu sasatika.
Pirmais sāk nu skandināt:
— Man par bulli diploms tika, —
Var pa visu sienu klāt! —
Draugs tās kautrīgs savā ziņā,
Šis tos telus barofot,
Sim tā mazā grāmatīņa...
Ko ar Zelta zvaiņzīni dod.

Tagad nebrinās pat avens, —
Vai nu tur ir brinums kāds.
Lopkopis ja sportists slavens,
Kombainieris — deputāts.
Kalnināte trešo reizi
Atpūsties uz Sočiem drauks.
Vecais Kalniņš lūr jau greizi:
— Vai tik radies nav kāds draugs?

*Gan pie Drāmas, gan pie Dailes
Lauku autobusi stāv.
Pilsēnieku mudā, ka bailes!
— Liekas bijetiles nav? —
Kolhozniekiem labās vietas,
Kolhozniekiem kasē blāts...
Es jau zinu šīs fletas,
Esmu diedzējis pats!*

— KAMĒR MĒS RAUJAM, PRIEKŠNIEKS KĀVE PIENĒMŠANAS KOMISIJAI LAIKU AR ANEKDOTĒM.
VINŠ STĀSTA, KA ESOT BIJIS OBJEKTS, KAS NODOTS BEZ STURMESĀNAS.

T. SERGIENKO

— PAGAUSI TEV IET TĀ TĪRĪŠANA.

— IETU JAU ĀTRĀK, BET TAJĀS NEZĀLĒS PĀRĀK DAUDZ GRAUDU!

E. RUSMANIS

NEPĀRVARAMA BARJERA

Tas izklausās absolūti neticami, bet arī uz dzelzceļiem notiek lietas, kas stāv pāri cilvēka saprašanai. Piemēram, neviens nespēj apjēgt, kāpēc jau gadiem ilgi nav iespējams noorganizēt regulāru vilcienu satiksmi līnijā Rīga—Bolderāja.

Ar normālu prātu spriežot, nekādu šķēršļu te nevarētu būt. No Rīgas uz Bolderāju jau sen ir izbūvēta dzelzceļa līnija, jau sen ir uzceltas stacijas, teritorija signalizācija, ir pārbrauktuves, ar vārdu sakot, ir viss nepieciešamais.

Varbūt dzelzceļa satiksme bolderājiesim nav vajadzīga, varbūt vini bez tās tīri labi var iztikt? Vai kā ir vajadzīga? Vai, kā nevar iztikt! Pietiek paskatīties uz pārpildītajiem autobusiem, un viss kļūst skaidrs. Tomēr dzelzceļa satiksmes nav un nav! Kāpēc?

Luk, tāpēc, ka šķēršam pār bolderā-
jas līnijas slieidēm ir sakrāta pamatī-
papiņu guba. Tajā var atrast Baltijas
dzelzceļa pārvaldes paskaidrojumus, ka
satiksmi šajā līnijā atklās vienīgi tad,
kad dažās stacijās būs pagarināti peroni,
jo citādi pasažieru drošība esot apdrau-
dēta. Papiņu gubā ir Rīgas pilsetas Iz-
pildkomitejas lēmums, ka peroni jābūvē

Leningradas rajona Izpildkomitejai un tiem uzņēmumiem, kas visvairāk iemērsešis regulārā vilcienu satiksmē. Ir peronu būves tehniskā dokumentācija, ko Baltijas dzelzceļa pārvalde jau 1964. gadā nodevusi Leningradas rajona Izpildkomitejai... Nav vienīgi peronu un vilcienu satiksmes.

Rodas jautājums: kas lielo papiru gu-
var aizvākt? Iespējams, tās aizvākšanu
varēs panākt, uzrakstot vēl vienu, joti
iedarbīgu papiru. Bet, kamēr šis papirs
nav uzrakstīts, bolderājiem ir ērtas
dzelzceļa satiksmes vietā joprojām jā-
dzinaudzas pārpildītos autobusus.

KAS TO BŪTU DOMĀJIS!

Arheologi apgalvo, ka cilvēce kera-
mikas izstrādājumus pazīstot jau desmit
tūkstošus gadu. Pa šo laiku zinātnieki
noskaidrojuši, ka keramikas izstrādājumi
ir cieti, tos skaisti var pārklāt ar glazūru,
gimenes kandelos ar tiem var svaidi-
ties un tā joprojām. Taču pašu svarīgā-
ko keramikas izstrādājumu īpašību mēs
uzzinājām pavisam nesen.

Par lielo atklājumu jāpateicas arhitektiem. Viņi bija iecerējuši dažus jauncelamos namus izrotāt ar keramikas

plāksnītēm. Ai, cik skaisti izskatās stiklaini spožās, vizošās plāksnītes! Dzīvot tik jauki apdarinātā namā ir prieks un patīkšana.

Bet estētiskais moments šajā gadījumā nav galvenais. Namu apdare ar dekoratīvajām plāksnītēm ļāvis izdarīt ārkārtīgi svarīgu atklājumu. Zinātniekiem izdevies droši konstatēt, ka arī keramikas izstrādājumi jūt Zemes pievilksanas spēku.

Sevišķi uzskatāmi tas redzams Rīgā, Ļeņina ielā 282, kur lielam, izcili skaistam namam šur tur uz fasādes rēņojas kiegulu faktūra. Neglitos plekus ievēro visi, kas brauc šim namam garām, jo Ļeņina iela ir mūsu pilsētas galvenā magistrale. Pateicoties šim apstāklim, desmitiem tūkstošiem cilvēku pašu acīm var pārliecināties, ka dekoratīvie keramikas apdares materiāli gravitācijas spēku ietekmē krietni precīzi Zemes centra virzienā.

Spriežot pēc visām pazīmēm, 282. nama fasāde vēl ilgi tiks saglabāta savā pašreizējā stāvoklī, lai arī nākošās paaudzes pašu acīm varētu pārliecināties par Zemes pievilksanas spēka visvareību.

A. ISAIS,
zinātnu kandidāts

— PASKAT, KAIMIŅŠ NOPIRCIS DELAM «ŽIGULI»!

G. VĪNDEDZIS

Spurainas domas

«Tagad visur ir tehnika, un zirgus kā lopus par mājdzīvniekiem vairs neuzskata.»

«Aukstā laikā savus bērnus laižu uz skolu tikai ar nolaistām ausīm.»

«Ceļa satiksmes negadījumi notiek labi, ja tuvumā ir slimnīcas.»

«Lai nesajuktu prātā, kasiern Belās naudas summas parasti uzliek uz kauliņiem.»

Norakstījis A. GŪTMANIS

GALVASSĀPES

Jaunās Rīgas HES ūdenskrātuves izveidošana nevienam šķiet, nav sagādājusi tik daudz galvassāpju kā Būvmateriālu rūpniecības ministrijas Celtniecības un montāžas pārvaldes viriem. Nē, nē, tieša sakara ar spēkstacijas celtniecību šai pārvaldei nav...

Taču visus iepriekšējos gadus Saulkalnes kaļķu rūpniecības «Sarkanais Oktobris» un tās ciemata notekūdeņi gāzās tieši Daugavā. Ērti un vienkārši. Tiesa, turpat netālu formas pēc bija uzbūvēta neliela iekārta šo notekūdeņu notīdīšanai un pārsūknēšanai. Kad sākās spēkstacijas celtniecība,

dzīgi iesniedza racionalizācijas priekšlikumu: čuguna caurules aizstāt ar polietilēna caurulēm. Projektētāji principā pret to neiebildā, tikai izvirzīja īpašas prasības cauruļu sametināšanai.

Te nu pārvaldes viriem sākās pirmās galvassāpes: kur nemt atbilstošu iekārtu un augstas kvalifikācijas meistarus, kas polietilēna caurules sametinātu gods godam? Vīri apspriedās, sapīpēja un nolēma: nav ko skraidīt pa pasauli, meistarus meklējot, metinās paši, kā prot. Gan būs labi...

Un, patiesi, — viss bija kārtībā līdz pat jaunizbūvētā kolektora pārbaudei ar paaugstinātu spiedienu. Cauruļvads salaiduma vietās plīsa kā saulē gulējusi velosipēda kamera. Astondesmit seši plusumi astondesmit sešās vietās, kā rakstīts attiecīgajā aktā!

Bet, kad noslēdza Rīgas HES aizsprostu un sāka celt ūdenskrātuves līmeni, Celtniecības un montāžas tresta priekšnieku galvassāpes kļuva neciešamas. Kā gan nē — netirītie ūdeņi jā-sūknē prom no Salaspils attīrīšanas ietaisēm, bet cauruļu šuves plīsa visās malās!

Gada nogalē cita pēc citas sanāca kopā trīs komisijas, lai lemtu, ko darīt tālāk. Diemžēl asprātīgā racionalizācijas priekšlikuma autora komisijas sastāvā vairs nebija — viņš pa šo laiku no vadošā posteņa bija aizgājis.

— Bēdīgas lietišas. — skumji rezumēja pats pārvaldes (tagad jau arī bijušais) priekšnieks Suslikovs. — Valsts pieņemšanas komisija par tādu darbu galvīgas mums neglaudis. Bet jāpumpē vien būs, citas izējes nav.

Tā arī bija. Valsts pieņemšanas komisijai nekas cits neatlika, kā iekārtu pieņemt, jo nevar taču gāzt notekūdeņus ūdenskrātuvē. Pieņēma gan ar noteikumu, ka trūkumi jālikvidē un cauruļvads jāsavied ideālā kārtībā gada laikā.

Un, lūk, no Saulkalnes uz Salaspili gan pa caurulēm, gan ārpus tām plūst kanalizācijas ūdeņi, lai ku pa laikam izraujot no zemes virspusē. Bet tas jau ir tehnisks sikums, par to diezvai kādam galva sāp. Tāpat kā par 640 tūkstošiem rubļu, kas izniekoti, būvējot brāka cauruļvadu.

Z. KRASIŅŠ

— LŪK, MIĻĀ, KĀDU BRILJANTIŅU ES ATRADU!

— BET VAI TU ZINI, KA VIŅAM IR SIEVA UN TRIS BĒRNI!

G. VĪNDEDZIS

«TRIS VITUŠAS ROZES...»

U. MEZAVILKS

driz kļuva skaidrs, ka ar dekorāciju vien līdzēts nebūs. Latvijas PSR Komunālās saimniecības ministrijas projektēšanas institūts izstrādāja projektu spiedkolektora izveidošanai, kas notekūdeņus nogādātu līdz Salaspils attīrīšanas stacijai. Netīro ūdeņu un, piedodiet, fekāliju pārsūknēšanai projektētāji paredzēja čuguna caurules — gan padārgas, toties pamatīgas.

— Nepārspilēsim to drošību, taupīsim naudu! — uzmetis skatienu projektam, nosprieda Celtniecības un montāžas pārvaldes inženieris Kviesis un stei-

Pēc sniegpārslu dejas

Kad lēni krīt sniega pārslas, daudzus no mums pārņem skumjas. Taču ne jau šī skaistā dabas parādība tās izraisa. Nē, skumjas rada organizācijas, kuru uzdevums ir nepieļaut, lai balto pārslu deja izjauktu transporta ritmu, ienestu disonanses satiksmes simfonijā.

Šī uzdevuma izpildē dirigenta loma uzticēta Rīgas pilsētas Labiekārtošanas pārvaldei; tai savukārt pakļauti izpildītāji — Celu pārvalde un Specializētais autotransporta uzņēmums, kam ātri un saskaņoti jāveic trīs šādi pienākumi: jāapkaisa sniegs ar smilšu un pieprocentīgu sāls maisījumu, jāsavāc kopā sniega un smilšu masa un pēdīgi tā jāiekrauj pašizgāzējos un jāaizved ārpus pilsētas.

Jāsaka, ar pirmo daļu izpildītāji vēl cik necik tiek galā. Taču otrās un trešās daļas izpildījumā nav ne tempa, ne arī vajadzīgās saskānas.

Lai noskaidrotu, kas īsti par vainu, kādā ziemaš pēcpusdienā devāmies uz autotransporta uzņēmuma mašīnu stāvvietu Zvirgzdu salā. Un te atklājās šāda aina: apmēram 80% smilšu kaisītāju bija iesaistīti darbā, bet tāds pats procents sniega iekrāvēju stāvēja dīkāl.

— Mums nepietiek šoferu un mehānismu vadītāju, — otrās garāžas priekšnieks Buslajevs skaidroja. — Turklāt kāds gan labums no sniega iekrāvējiem, ja tie nav nodrošināti ar vajadzīgo pašizgāzēju skaitu? Uz katru iekrāvēju vajag divus līdz septiņus pašizgāzējus, atkarībā no tā, cik tālu sniegs jāved. Tādu kombainu mums ir pāri par divdesmit, bet pašizgāzējus saņemam diennakti tikai ap trīsdesmit.

Tātad, lūk, viens no iemesliem, kāpēc izjūk satiksmes simfonijas ritms un rodas griezīgas disonanses.

— Tiesa, — b. Buslajevs turpina, — pastāv vienošanās ar Autotransporta un šoseju ministriju, ka grūtos brīžos tā «piesviedīs» mums kādus piecdesmit sešdesmit pašizgāzējus. Diemžēl prakse rāda, ka šis skaits nav reāls. Labi ja ministrija sniegainajās dienās papildus nodod mūsu rīcībā kādas trīsdesmit mašīnas. Starp citu, arī tās mēs varam saņemt tikai pēc tam, kad noformēti un iesniegti attiecīgi pieprasījumi. Bet pa to laiku...

Pa to laiku — kurš gan rīdzinieks to nezina — sniegs jau sen ir noblīvēts un sasalis!

Dodamies tālāk — uz autotransporta uzņēmuma pirmo garāžu Vietalvas ielā. Te atkal

pārsteigums! Ap 50 pašizgāzēju, sarindoti kā parādē, stāv garāžās pagalmā...

— Pavisam mums ir sešdesmit trīs sniega vešanai piemērotu kravas mašīnu, — autokolonnas priekšnieks Novikovs paskaidro. — Bet darbā ik dienas varam norīkot ne vairāk par trīsdesmit pašizgāzējiem. Pārējie ir vai nu remontējami, vai arī tiem nav šoferu. Strādājam divās maiņās. Ja, teiksim, šodien mums būtu jāstrādā arī nakts maiņā, tad piecpadsmit pašizgāzēji dotos darbā naktī, otri piecpadsmit rīt dienā. Ja strādājam dienā vien, tad, protams, dodam visas trīsdesmit mašīnas.

— Bet ko jūs darāt tādos gadījumos, kad sniegs pēkšņi sāk birt kā no maisa?

— Mjā... šoseim tādi gadījumi ir bijuši. Ko es dariju? Skraidīju pa šoferu mājām. Kādus piecus sešus virus parasti izdevās sadabūt. Tos tad arī norīkoju, kur nu kuro.

— Vai jūsu saimniecība ir radioficēta, vai varat operatīvi sazināties ar mašīnām, mainīt norīkojumus?

— Diemžēl nē.

Iemeslu, kā redzat, cik uziet! Bet skaidrības joprojām nav. Tāpēc dodamies tālāk — pie visu ansambļu dirigenta uz Labiekārtošanas pārvaldi.

— Sakiet, lūdzu, kāpēc tad, kad ziema iestājas ne tikai kalendāra lapās, Rīgas ielas klāj gan ledus, gan sniegs? — jautājam pārvaldes priekšniekam Obolevičam.

— Redzat, — b. Obolevičs paskaidro. — Sniega novākšana visās Rīgas ielās nemaz neietilpst mūsu pienākumos. Tas jādara sētnie-

kiem. Mēs atbildam tikai apmēram par vienu trešdaļu no pilsētas ielām. Ar pilsētas izpildkomitejas lēmumu šīs galvenās maģistrāles nodotas mūsu pārziņā.

— Tad jau iznāk, ka Rīgas sētnieki nevis savus pienākumus?

— Pilnīgi pareizi. Viņiem būtu jātīra vien ietves, bet arī braucamās daļas līdz pievedum. Par to, starp citu, viņi saņem piemaksas...

Bijām spiesti atzīt, ka piemaksas viņi saņem, bet tās ir pārāk niecīgas, lai varētu tūvēkus kaut cik stimulēt.

— Manuprāt, — pārvaldes priekšnieks turpina, — ir izveidojusies psiholoģiska barjera. Sētnieki zina, ka tehnika eksistē, un nogaizkas zina, atbrauks un notīrīs. Bet mums maršruti ir gari, tie pieaug gadu no gada, tehniskās bāzes attīstība no šīs izaugsmes stipri atpaliek. Šobrīd, lai strādātu puslīdz apmierinoši, mums vajadzētu vēl vismaz četrdesmit pašizgāzējus, septiņpadsmit sniega iekrāvējus un trīsdesmit sešus smilšu kaisītājus.

— Vai par esošo mehānismu parka interešu izmantošanu neesat domājuši?

— Kā nu nē! Derētu pāriet uz darbu trīs maiņās. Bet to pagaidām neļauj dažī apstākļi. Kā jau minēju, trūkst tehnikas, trūkst šoferu un mehānismu vadītāju, būtu jāorganizē jaunu smilšu iekraušanas bāzes, jāpāriet uz nakti.

Bez tam jūs jau zināt, kā pie mums reiz ir: uzsniegs sniegs, mēs steigdam to novākt, pēc pāris dienām atkusnis klāt. Ne velti mūsu šoferi saka: «Re, cik tūkstošus atkal Daugava sagāzām!»

Tādas ir dirigenta domas. Un, šķiet, nav viena tā apstrīdēt. Taču piebilst kaut ko, mūsuprāt gan derētu. Proti, pašās pirmajās istās zīdīšanās no 1975. gada 21. līdz 26. novembrim aplidojušo brauktuvi dēļ cietis liels skaitlūku, sadauzīti vairāk nekā 32 autobusi, 50 taksometri!

Taču cilvēki un mašīnas cietā ne jau tieši pēc pirmā sniega. Tāpēc arī nav brīnums, rīdzinieki, papriecājušies par kārtējo sniegpārslu deju, drīz vien sāk erroties par neviski izdarīgajiem dirigentiem un izpildītājiem, kas ienes tik griezīgas disonanses pilsētas ietvēm un satiksmes simfonijā.

A. LC
K. VEK

PIECI NO SEŠIEM

Arī pie teātra debesīm ir tādas zvaigznes, ko nevar saskatīt pat ar visspēcīgākajiem teleskopiem. Pie tādām zvaigznēm pieder arī Zelternieks, kam allaž uztic tikai minilomas.

Reiz pēc izrādes, kad Zelternieks spraucās garām autogrāfu tikotājiem, viņu apturēja gluži nepazīstams pāris, kas sniedza viņam lielu nelku pušķi.

— Jūs būsiet klūdijušies, — Zelternieks apjucis atgaidinājās. — Man ir zināma līdzība ar Saulkrastu, taču...

— Nē, nē, mēs gribam pateikties tieši jums, biedri Zelternieki! Mēs esam jūsu parādnieki, tāpēc nolēmām jūs šodien uzaiņināt vakariņās... Tā ka, lūdzu, nekādu atrunu! Taksometrs gaida...

Ieraudzījis bagātīgi klāto galdu, Zelternieks pārsteigts iesaucās:

— Par kādiem nopelniem tāds gods? Mana loma, atklāti sakot, nieks vien ir.

— Nevietā kautrējaties! — nēmatēvs, roku pie sirds spiezdams, iebilda. — Mēs esam noskatījušies šīs lugas četras izrādes un ne reizi jūs neatkārtojāties. Jums ir talants! Liels talants!

— Nu gan jūs pārspilējat. — aktieris jūtās glaimots. — Lomiņa niecīga. Tekstā tik

vien ir kā seši vārdi. Jānosauc seši cipari, ko svitroju sportloto lozē.

— Bet toties cik šie vārdi ir svarīgi! Pēc pirmās izrādes mēs joki pēc nosvīdām jūsu nosauktos skaitļus. Un kas iznāca? Uzminējām trīs. Kā šodien atceros, bija devīni, sešpadsmit trīsdesmit pieci, vinnēto naudu vienbalsīgi nolēmām pabeļetes uz nākamo izrādi. Šoreiz laimīgi jau četri cipari. Nopirkām fotoaparātu vēl divas biļetes. Un...

Zelternieks izslējās visā augumā un smakušā balsi vaicāja:

— Cik ciparus uzminējāt?

— Piecus! Padomājiet tikai, no sešs piecus! Pāri par četriem tūkstošiem rubļiem, tā kā jūs progresējat, ceram, ka dienas izrādē pierakstītie cipari...

— Tad, lūk, kas! — Zelternieks kļuva izdvesa un neatvadījies izdrāzās ārā pavim.

Atskrējis mājās, viņš sievai teica:

— Uz skatuves es vairs kāju nespeju. Atgriezīšos vecajā darba vietā un pirkšu katras sportloto izlozes pirkšu vismaz vienai biļetei!

M. ČA

— BŪŠU AIZ JUMS, VARBŪT ESMU JAU ATBRĪVOTS!

L. SAMOILOVS
[«Krokodil», Maskava]

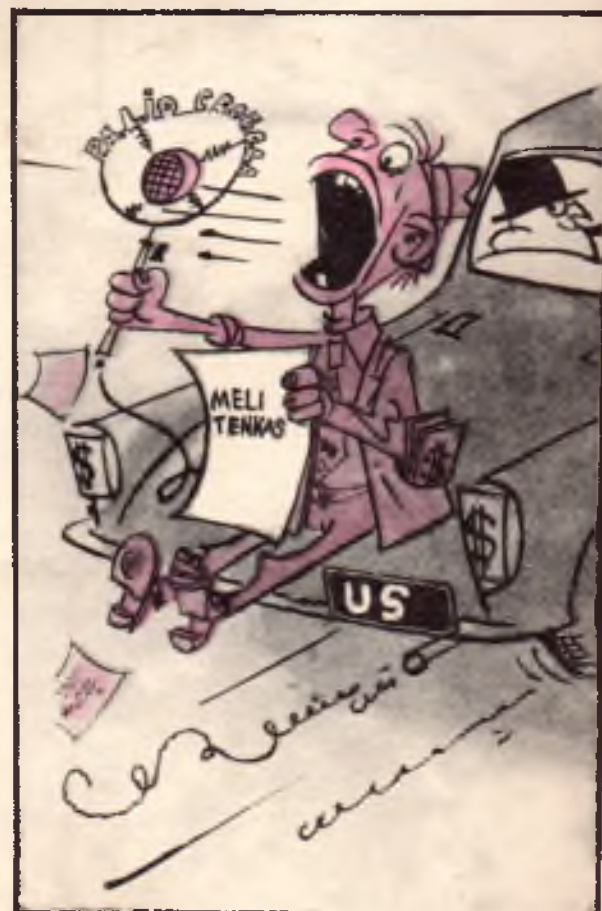
BEZ VĀRDIEM.

H. HĪBUSS
[«Pikkari», Tallina]

— KRĪZE, BEZDARBS, INFLĀCIJA.

R. PUIDOKS
[«Šiuota», Vilņa]

«KĀ RĀTOS BRAUC,
TĀ DZIESMU DZIEDI!»

[Ukrainu tautas paruna]

V. ZELIMSKIS
[«Perets», Kiļeva]

Es esmu cilvēks, kas strāda nakti, un tāpēc man ir jāguļ no rīta. Pievērsiet, lūdzu, uzmanību tam, ka es saku «jāguļ», jo šo godīgi nopelnīto atpūtu nekad nevaru izmantot pilnā mērā.

Mājas pārnāku ap pulksten trim pēc pusnaktis. Nezinu, kā tas gadās, bet tieši šai brīdī vienmēr pamostas mans dēls un jautā, vai tieša, ka svētdien viņu vedīsot uz parku. Mamma teikusi, ka es to darišot, ja viņš agri aiziesot gulēt. Padomājiēt nu, ko es varu viņam atbildēt! Iekrītu gultā un aizmiegu dziļā miegā.

Pulksten piecos atkal pamostas mans dēls, ceļ mani augšā un grib zināt, vai svētdiena jau klāt un vai iesim uz parku.

Pulksten sešos ceļas sieva. Tieši tad pie viņas atnāk kaimiņiene. Mana māja ir uzcelta no plāniem paneļiem, tāpēc dzirdamību tajā var apskaust jebkurš teātris. Tad, lūk, visvieglākais piesittiens pie durvīm daudzkārt pastiprināts, atbalsojas visā mājā. Lai to novērstu, durvju amurīnam uzli-mēju gabaliņu mikstas ādas. Diemžēl kaimiņiene uz amurīnu pat nepaskatās, viņa dauza durvis ar to, kas tai rokā. Vakar viņa bija atnākusi atdot galas maļamo mašīnu un zvēla ar to. Domāju, ka māja brūk kopā.

Mans sievastēvs ir pensionārs. (Vai pensionari nevarētu gulēt līdz vienpadsmitiem?) Kopš tā laika,

kad sāka ražot sasodītās istabas tupeles ar koka zolēm, viņš, līdzko uzcēlas, tūlīt sāk ribināt grīdu visā dzīvoklī. Ja pa gaiteni braukātu kāpurķēžu traktors, troksnis būtu mazāks.

Nezinu, kas ir iestāstījis manai sievai, ka kafija jādzēr agri. Viņa man atnes kafiju jau pirms septiņiem. Kafija ir tikko uzvārīta, karsta. Tā kā esmu apmiegojis, tasi vienmēr izgāzu uz palaga. Sai sakarā dabūju dzirdēt pirmo rīta «karamba!», kas beidzas ar pamācību: «Vai tu nevari būt uzmanīgāks!» To sieva nokliedz tik skaļi, it kā atrastos no manis puskilometru tālu.

Pa tam jau ir pienācis laiks palīdzēt dēlam pties uz skolu. Tas notiek diezgan nervozi: jāklau-sās sievas klaigāšana, turklāt vēl jāpaskaidro puikam, kā būs ar parku, un jāatgādina, ka skolā jāierodas laikus.

Vēl mazliet vēlāk kaimiņš, kas strādā par smagās mašīnas soferi, sāk iesildīt motoru, kaut viņš izputētu! Šī motora dēļ reizēm vairs nesaprotu, kur dzivoju — mājās vai lidlauka angārā.

Galū galā man atliek tikai celties un iet uz bibliotēku. Te stūriti pie grāmatu plauktiem, kur karājas plakātiņš ar uzrakstu «Ievērot klusumu!», gandrīz vienmēr izdodas nogulēt līdz divpadsmitiem, kad mani kāds no mājsniekiem sameklē un pamodina.

Pirms dažiem gadiem, uz bēnīti kūstot sniegam, samirka mana dzīvī-griestī. Meklēju palīdzību Rīgas pils-Proletāriešu rajona 72. namu pārva-

— Neuztraucieties! — pārvaldes-ženieris mani mierināja. — Grie-nokrāsosim!

Neuztraucos veselus divus gadus, atkal gāju uz namu pārvaldi. Bet sastapu jau citu inženieri. Tas noklā-jās manu lūgumu un arī mierināja:

— Neuztraucieties! Griestus nokrāso-sim!

Nesen atnāca krāsotājs, apskā-skādi un teica:

— Visus griestus es nekrāsošu. Tā-satēcējuma vietu.

Mīlo «Dadzīt»! Vai tāpēc man v-dzēja gaidīt veselus divus gadus, dzirdētu tādu atbildi?

A. RUBE!

Rīgā, Veidenbauma ielā 97

I. SOČIVECS
(«Perec», Kijeva)

SAREŽĢĪTS STĀVOKLIS

Domāju, visi būs ar mani vienis-prātis, ka visādu smalkā toņa notei-kumu un priekšrakstu dēļ reizēm ga-dās nokļūt pavisam nejaukās situā-cijās. Piemēram, nesen man pašam kaut kas tāds gadījās...

Svētdien, tas ir, tieši pirms nedē-las, es iekāpu trolejbusā. Nokompos-trēju kā nākas talonu, pārļaižu acis vagonam, skatos — brīva vieta. Ap-sēžos ērti atspiežos pret atzveltni un nobraucu divas pieturas. Pēkšņi jūtu — kaut kas atdurās man pret celi. Izrādās — pie manām kājām bāztin piebāzta tirgus soma. Paceļu galvu — man blakus stāv sieviete un skaļi šnākuļo.

Nu nu, domāju, šnāc vien, cie-nitā, tavs domoms man ir pilnīgi skaidrs: gribi apsēsties manā vietā!

Pirmajā brīdī viss liekas saprotams. Sieviete iekāpj trolejbusā, virietim jāpieceļas un jādod viņai vieta. Bet šis noteikums ir spēkā tad, ja runa ir par sievieti pusmūža gados. Ne-lēksi taču kājās katru skuķa dēļ!

Neuzkritoši palūkojos sievietei se-jā — nav gluži no jaunajām, bet nav arī veca. Paskatos zemāk. Ehē, brā-līt! Te viss ir tik šmaugs un ietverts tik slaidās līnijās, ka acis nevar at-raut. Nu, redzams, par mani jaunāka. Gadu vai divus, bet tomēr jaunā-ka... Tādā gadījumā, mīļā, stāvi vien! No tā figūra klūs vēl slaidāka.

Sēžu. Taču zinkāre didīt dida. Ap-skatu roku, kas tur tirgus somu. Ro-ka ir spēcīga, raupja.

Skiet, es secinu, dāma nav no tām, kas pa modes darbnīcām skraida, šī kaut kur strādā. Varbūt pat rūpnīcā pie darbgalda. Vajadzētu piecelties. Paga, paga, šodien taču ir svētdiena! Tātad ne jau uz darbu brauc. Tur-klāt soma piestūkēta līdz pēdējai ie-spējai. Ahā! Lūk, kas par lietu! Vīrs kaut kur vasarnīcā pavada atvaļinā-jumu, bet viņu atsūtījis pēc ēdamā. Iai bez sviesta un desas likuma nenokristu svarā. Kas zina, tai somā dro-ši vien ir arī blašķīte. Garastāvokļa pacilāšanai. Nu, tādā gadījumā situā-

cija ir pilnīgi cita. Kā strādnieci tev gods un slava! Bet, ja tu stiep somu bifelim, kas gurķojas pa upmaļu, tad tā ir tava personīga darīšana. Caur tā ir tava personīga darīšana. Caur tā ir tava personīga darīšana. Caur tā ir tava personīga darīšana.

Tā es sēžu un apzinos — taisnība ir manā pusē par simt procentiem. Un tomēr es jūtos dziļi aizvainots. Vai tad nu viens pats esmu trolej-busā? Pagriežu galvu pa labi, un ko es redzu — man blakus sēž tēvains, nu, kā sarkana granīta blukis. Aiz veselības, var teikt, spīd un laistās. Turklāt kādu gadu vai vismaz pus-gadu par mani jaunāks. Bet sēž tā, it kā viņam apakšā betona pamats būtu pamūrēts. Tikai acis ganās aiz loga. Viens no tiem, kas nepadamās ne par sievieti ar smagu tirgus somu, ne par vecmāmuļu ar keģīti. Viņš ne-piecelties, iekams krēsls nesāks zem viņa degt, tāpēc, ka splauj virsū vi-siem smalkajiem toniem un viņu ne-moka sirdsapziņa tā kā mani. Vai viņa galvā ir kaut viena doma par sievieti? Drīzāk tad jau viņš gudro, kur varētu izraut kādu pusstopu un to izlakt. Viņš jau sen aizmirsis ābe-ces patiesību, ka sieviete ir strād-niece, tava dzīves biedre, māte, galu galā!

Ak, kā šitādu vajadzētu mācīt! Ti-kai kā? Lasīt viņam morāli? Nokau-nināt? Ar personīgu priekšzīmi parā-dīt, kā jārikojas istam virietim?

Demonstratīvi pieceļos.

— Lūdzu, sēdieties! — uzsvērti laipni, pat maigi saku sievietei. Un nosodoši piebilstu, ar skatienu urb-damies granīta blukī: — Bet jūs, jūs vismaz pavirzieties tālāk, ja neesat varējis saprast, ka sievietei ir jāpie-dāvā vieta!

Nezinu, kā viss beidzās, bet nāka-majā pieturu izkāpu apmierināts. Jo biju prasmīgi izkūlies no visai sarež-gīta stāvokļa un vismaz vienu ne-kaupu nostrastējis, kā istam virietim pieklājas.

BEZ VĀRDIEM.

U. MEŽAVILKS

D. BEIKERS

R. BEIKERS
(«International Herald Tribune», Parīze)

POLITISKĀ KREDO PĀRBAUDE

Jūs ejat pa ielu. Pie jums pienāk klaidonis un lūdz divdesmit piecus centus tasei kafijas. Pēc jūsu atbildes var nekļūdi noteikt jūsu politisko kredo: kas jūs esat — konservatīvais vai mērenais, kreisais republikānis vai Vollesa piekritējs, «cilvēks no tautas», demokrātu labējā spārna pārstāvis vai liberālis. Pārbaudiet sevi pats!

● Konservatīvais klaidonim pateiks, ka ir jāstrādā, jābeidz diedelēt, nedos ne graša, toties ieteiks aiziet uz baznīcu un noskaitīt lūgšanu.

● Mērenais, brīdi svārstījies, cik dot — piecpadsmit vai desmit centus —, iedos desmit.

● Vollesa piekritējs klaidonim piedraudēs, ka viņš to pataisīs plakanu, ja klaidonis viņam vēlreiz nostāsies ceļā.

● Kreisais republikānis klusēdams paies diedelniekam garām, bet vēlāk uzrakstīs redakcijai vēstuli, ka Savienotajās Valstīs brūk visa sociālā sistēma.

● «Cilvēks no tautas» pateiks, ka nodokļu veidā jau ir samaksājis valdībai tik daudz naudas, ka pašam vairs nekas nav palicis pāri, un tāpēc viņš nespēj atbalstīt ne klaidonus, ne Pentagonu.

● Labējais demokrāts paziņos, ka labprāt būtu iedevis klaidonim naudu, bet nav pārliecināts, vai viņš to izdos par kafiju. Un vēl piebūdis, ka vispār nedomā dot ne centa, jo, kā visiem labi zināms, klaidonis paliek klaidonis un naudu noteikti izdos par degvīnu.

● Liberālis izlikšies, ka viņš nabagu nav pamanījis, bet pēc tam visu dienu pārmetīs sev bezjūtīgu izturēšanos pret cilvēkiem.

Vēlaties citu pārbaudi? Lūdz! Jūs ejat vakarā pa ielu un redzat, ka jauns, muskufots zellis džinsos mēģina iekļūt mājā pa logu. Šai situācijā atkal izpaužas jūsu politiskais kredo.

● Konservatīvais pajautās, vai jaunais cilvēks nav no CIP vai FIB un vai viņš gadījumā nerīkojas pēc pavēles no augšas.

● Mērenais pāries ielas otrā pusē, piezvanīs pie pirmajām durvim un apvaicāsies, vai kāds

nepazīst cilvēku, kas mēģina iekļūt namā ielas pretējā pusē.

● Vollesa piekritējs jaunajam cilvēkam pateiks, ka tādi kramplauži kā viņš un vēl arī blēži no sociālās nodrošināšanas sistēmas dzen valsti postā, un piedraudēs, ka pataisīs to plakanu, ja zellim ienāks prātā ielauzties viņa mājā.

● Kreisais republikānis klusēdams paies garām, bet pēc tam uzrakstīs redakcijai vēstuli kurā protestēs pret to, ka policija nepietiekami sargā pilsonus.

● «Cilvēks no tautas» nospriedis, ka jaunais puisis džinsos nejauci aizcirtis sava dzīvokļa durvis un tagad mēģina ielst pa logu vai arī grib aplaupīt dzīvokli, kas pieder cilvēkam, kurš noteikti maksā netaisnīgi zemu ienākuma nodokli un tāpēc ir pelnījis, ka viņu mazliet aptira.

● Labējā spārna demokrāts apstāsies un uzkliegs: «Ei, tu! Ko, velns parāvis, tu te dari?» Saņēmis atbildi — lai tā būtu, kāda būdama —,

viņš nonurdēs: «Tiesi tā es domāju!» un dosi tālāk.

● Liberālis tūlīt izsauks policistu, bet pēc ta visu nakti mocīsies sirdsapziņas pārmetumos.

Un nobeigumā vēl viena pārbaude. Puisēr izdzirdējis kādu no pieaugušajiem sakām, t Santaklauss (Salatēis — red.) neeksistē, u raksta jums vēstuli un lūdz paskaidrot, kā tā ar Santaklausu patiesībā ir.

● Konservatīvais nekavējoties atbildēs: «Santaklauss, mans bērns, eksistē un viņu sat par «Finansu stabilitāti». bet viņam nebūt ne jāvalkā kažoks un jāsmaida tā, ka var redzēt visus zobus.»

● Mērenais aizrādīs, ka šajā kardinālajā jautājumā cilvēce turas pie dažādiem viedokļiem un ieteiks, iekams izdarīt galīgu secinājumu, uzklaut visus viedokļus.

● Vollesa piekritējs teiks, ka Santaklauss kā tā ziņa eksistē, bet brīdinās puisēnu, ka viņai nav jāgaida Santaklauss ciemos ar dāvanām, ja viņa tēvs ir godīgs un strādīgs cilvēks nev olgalvainais ar portfeli.

● Kreisais republikānis izlikšies, ka jautājumam nav pamanījis, bet uzrakstīs vēstuli redakcijai kurā sūrosies, ka Ziemassvētkos aizvien retā snieg.

● «Cilvēks no tautas». atzīmējis, ka puisēnam ir bijis jāiztērē desmit centi par pastmarku, ti teiks nodarboties ar nopietnākām problēmām: piemēram: kāpēc pilsoņiem jāmaksā par vis valdībai tik daudz, kaut vai par pasta pakas poļumiem, kad Pentagonos tai pašā laikā aptaukojas par nodokļu maksātāju naudu.

● Labējais demokrāts piezvanīs puisēna vecākiem un apvaicāsies, kādu atbildi bērns grūtu būtu no viņa saņēmt.

● Liberālis pavadis bezmiega nakti, mocīdamies nezinā, kādu atbildi bērnam dot, bet visu nākošo dienu rūgti pārmetīs sev, ka nav atbildējis uz vēstuli. Galu galā viņš nolems apmeklēt speciālu semināru, lai apgūtu zināšanu: kas nepieciešamas atbilstu rakstīšanai uz maz puisēnu vēstulēm, vai aizies pie psihiatra pārbaudīt nervus.

Izkārtne kādā medijumu veikālā Toronto (Kanādā): «Pēc vēlēšanās cien. pircējiem novelk arī ādu.»

Utrehtas pilsētas nomalē (Nīderlandē) naktī atskanēja palīgā saucieni. Bērnu rotaļu laukumā pie kāda slidkalniņa dežurējošais policists ieraudzīja vecu dāmu, kas bija izmezdījusi kāju. Nelaiemes cēloni viņa izskaidroja ļoti vienkārši:

— Es nespēju pārvarēt kārdinājumu.

35 gadus vecais Marseļas (Francijā) ledzīvotājs Rožē Lakorts piekāva laulību starpniecības institūta vadītāju. Pēdējais Lakortam bija leteicis apprecēt sievieti, no kuras pats nesen bija šķīries.

Kāds britu autožurnāls nesen ziņoja: «Tuvākajā nākotnē tirgū parādīsies automobīlis, kas svērs tikai 200 kg. Kājām gājējiem tad pirmo reizi radīsies iespēja pāspert mašīnu nost no ceļa.»

23 gadus vecais Detroitas ASV inženieris Stīvs Baksters patentējis izgudrojumu, kura mērķis novērst autoavārijas. Tiklīdz auto vadītājs pieskaras blakus sēdošai dāmai, automašīnas elektriskā ķēde pārtrūkst un motors izslēdzas.

Veikrosā (ASV) kāda universālveikala skatlogā eksponēti grūtniecēm domāti tērpi. Taču maneknēm, kas šos tērpus demonstrē, pirkstos nav laulības gredzenu. Kāda sieviešu biedrība tik ilgi protestēja pret šo «bezgodību», ka veikala direkcija bija spiesta maneknēm uzvilkt baltus cimds.

Triju Anglijas grāfistu policistiem tagad izsniegt dienesta velosipēdi. Tas darīts tāpēc, ka, augot satiksmes intensitātei, ar velosipēdu var ātrāk sasniegt ceļamērķi nekā ar automobili.

Izmantojot augošo noziedzību, uzņēmīgi vīri Ņujorkā ir noorganizējuši vēderrunātāju kursus. Kursu organizētāji apgalvo, ka vēderrunātāja prasme varot lietli nodēvēt bandītu uzbrukumu laikā, jo ar vēderrunāšanu upuris varot izraisīt noziedzniekos pārliecību, ka tuvumā ir cilvēki, kas gatavi nākt viņam palīgā.

Kāds 18 gadus vecs Asbergas (pie Lūdviģshāfenes — VFR) ugunsdzēsējs izraisījis ugunsgrēkus, jo citādi viņa brīvprātīgo ugunsdzēsēju komandai nebija darba. Ugunsgrēku rezultātā ra-

dās zaudējumi 5 miljonu marku vērtībā. Uz ugunsgrēkiem viņš vienmēr atskrēja pats pirmais pilnā uniformā, lai gan mājās viņam telefona nav un ugunsdzēsēju depo sirēnas arī nav.

Detroitas (ASV) ledzīvotājs Tomass Hils pārskaities izmeta trokšņojošu modinātājpulksteni ārā pa logu. Tas uzkrita kādam džentlmenim tieši uz galvas. Viņš pamodās no bezsamaņas policijas iecirknī. Izrādījās, ka tas ir gadiem ilgi meklēts bīstams kramplauzis.

Lionā (Francijā) kāds aptiekā piedāvā kožu apkaršanas līdzekļiem vārdiem: «Kodes ir nepietikami kukaiņi. Vasarā tās dzīvkažokā, bet ziemā — peldkostīmā»

Kāds Liverpūles (Anglijā) ledzīvotājs iesūdzējis tiesā Britu pastpārvaldi, jo viņš saņēmis savu sievas vēstuli trīs dienas vēlāk nekā pienākas. Sieva viņam bij rakstījusi: «Es tevi atstāju uz visiem laikiem.» Savu rīcību viņš motivējis šādi: «Pasta nevīžība dēļ man aizgāja zudumā trīs laimīgas dzīves dienas.»

Kādā Parīzes bārā Grenelas ielā uz letes novietota litra glāze, pie kuras piekārtā šāda pamācība: «Jūs sieva jums atļauj izdzert tikai vienu glāzi, dzeriet no šīs!»

Bundesvēra 11. tanku grenadierdivīzijas pasta nodalā lielā izbrīnā radīja tai piegādātais pasta maiss: Vēstuli vietā tajā bija makulatūra un augļu paliekas. Pasta nodalā vadītājs izteica domas, ka tas esot «nomaldījies atkritumu maiss».

Pa «Dadža» materiālu pēdām

Pagājušā gada 22. numurā «Dadžis» baidījās, ka viesnīcas «Daugava» restorānā viņam kaukas var uzkrīst uz galvas.

Celtniecības ministrijas Tehniskās pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Pozņaks paskaidro, kā plaisas restorāna sienās radušās sakarā a grunts sēšanas pēc ūdensvada avārijas. Sē celtniecības pārvalde lebruāri plaisas aizdāri šot un sienas nokrāsošot.

23. numurā «Dadžim» nepatika niecīgais mēbeļu sortiments, ko pircēji var iegādāties specializētos veikalos.

Kokapstrādes rūpniecības ministra vietnieks b. Kairiņš savā atbildē raksta, ka mēbeļu sortimenta plāns tiek sastādīts, vadoties pēc Tirdzniecības ministrijas pieprasījuma. Tāpēc 60% mēbeļu piegādāto tirdzniecības tīklā, komplektos un tikai 40% pa atsevišķiem priekšmetiem. Šī iemesla dēļ arī nepietiekošu ražošanas platību un jaudu dēļ mēbeļu ražošana uzņēmumi nevarot pilnībā nodrošināt republikas tirdzniecības organizāciju pieprasījumu pēc rakstā minētajiem mēbeļu veidiem.

Lai šādu stāvokli novērstu, lai celtniecības kumu un paaugstinātu izstrādājumu kvalitāti katrā uzņēmumā sastādīti pasākumu plāni periodam no 1976. līdz 1980. gadam.

Tajā pašā numurā «Dadžim», staigājot p. Gulbeni, dažviet bija jāaizspiež deguns.

Gulbenes rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja b. Serdjukova atbild, ka smaržu izplatīšanai vainīga Vidzemes alus rūpnīca. Izpildkomitejas sēdē nesen pieņemts lēmums veikt pasākumus, lai līdz 1980. gadam pilnīgi novērstu ūdens tilpņu piesārņošanu. Pašreiz tiek izstrādāta projekta dokumentācija jaunām pilsētas notekūdeņu attīrīšanas ierīcēm, kuru celtniecība iepļānāta 1977. gadā. Izpildkomiteja lūgusi LPSR Pārvaldes rūpniecības ministriju pastieidzināt Vidzemes alus rūpnīcas kanalizācijas spiedvada un sūkņu stacijas projektēšanu celtniecību.

ANGOLA NAV VIENA.

«Granma», Havanna

— Uz kuriem tad mēs varēsim pārcelties, ja municipalitāte tiešām likvidēs graustus mūsu rajonā!

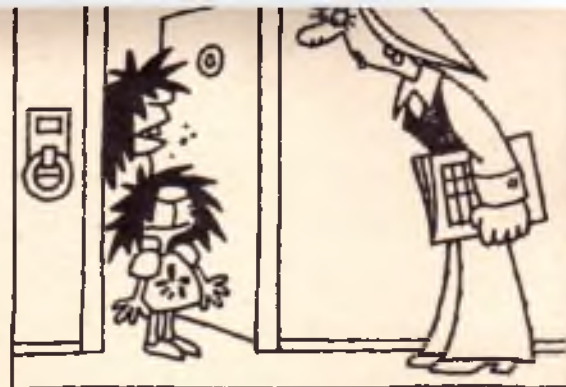
«Records», Londona

— Tātad jūs vēlaties strādāt mūsu uzņēmumā! Kāda ir jūsu kvalifikācija!

— Man ir divas kreisās rokas.

«Szpilki», Varšava

— Māmiņas nav mājās. Viņa atkal ar Rantu ir suņu skaistuma kopšanas salonā!

«Eulenspiegel», Berlīne

Bez vārdiem.

«Arona», Zagreba

Bez vārdiem.

«Utricle», Bukaresta

— Mazliet pieturiet, lūdzu, es ieraudzīju skatlogā kaut ko interesantu!

«Urzica», Bukareste

— Man milzu slaloms. Bet jums!

— Lāciens bez trampīna: man bija jālaižas ārā pa logu, tāpēc ka atnāca vīrs.

«Paese Sara», Roma

— Vienīgais prieks no inflācijas ir tas, ka tad, kad pienāk laiks maksāt nodokļus, manai naudai jau ir mazāka vērtība.

«Pourquoi Pas», Briselē

— Tavš sasodītais ieradums guļēt pie atvērtā loga!

«Paese Sara», Roma

— Dakter, viņš visu laiku murgo par līdzekli, kā apturēt komunismu!

— Vediet uz klīniku, bet pa ceļam iegriezieties NATO štābā. Varbūt ģenerāļu kungus tas var interesēt.

Rietumu militāristi kārtējo reizi sacēlušī
troksni ap pašu izdomātajiem «padomju
draudiem» un aicina savu valstu valdības
pastiprināt bruņošanos.

Laikrakstu ziņa

77129

Maksā 20 kap.